

Arrest

nr. 351 012 van 28 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 17 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 9 juli 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juni 2026 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in België in.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat verzoeker eerder verzoeken om internationale bescherming indiende in Duitsland, Kroatië en Zwitserland.

1.3. Op 23 juni 2026 werd een kennisgeving inzake terugname gedaan overeenkomstig artikel 41 van de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR). Het betreft een geval van terugname zoals bedoeld in artikel 36, eerste lid, b) van de AMMR in samenhang met artikel 13 van de Uitvoeringsverordening (EU) 2025/2055.

1.4. Op 26 juni 2026 bevestigden de Duitse autoriteiten de ontvangst van de kennisgeving inzake terugname.

1.5. Op 9 juli 2026 trof verweerder een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) dat aan verzoeker ter kennis werd gegeven op dezelfde dag.

Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5/2 § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt de heer, die verklaart te heten:

naam: [N.]

voornaam: [O.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland.

Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.

In uitvoering van artikel 51/5/2 § 2 en 74/6/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt betrokkene vastgehouden met het oog op het uitvoeren van de overdracht binnen een termijn van 6 maanden.

De overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal 3 jaar indien betrokkene onderduikt of niet meewerkt met de bevoegde instanties bij de organisatie van de overdracht, overeenkomstig artikel 51/5/2, §3 van dezelfde wet.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5/2 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 16(2) en van artikel 36(1)b van Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024.

De heer [N.O.], verder de betrokkene, die verklaart de Burundese nationaliteit te hebben, diende op 19.06.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde volgende persoonlijke identiteitsdocumenten voor: een kopie van een identiteitskaart.

Op 23.06.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij Burundi op 14.10.2022 per vliegtuig verliet en achtereenvolgens naar Ethiopië (transit), Turkije (transit) en Servië vloog. Na een verblijf van 3 dagen in Belgrado, zou betrokkene achtereenvolgens naar Bosnië (verblijf van 1 maand en 12 dagen), Kroatië (doorreis van 4 dagen), Slovenië (doorreis van 5 dagen), Italië (doorreis van 3 dagen), Zwitserland (verblijf van minder dan 3 maanden) en Duitsland (verblijf van 3 jaar en 2 maanden) gereisd zijn. Betrokkene gaf aan van Duitsland naar België te zijn gereisd en op 18.06.2026 het Rijk te zijn binnengekomen.

Nog tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde betrokkene wettelijk gehuwd te zijn met mevrouw [N.Y.] (“[...]”, tevens houder van de Burundese nationaliteit), met wie hij aangaf twee kinderen te hebben: zoon [I., E. r. D.] (“[...]”, tevens houder van de Burundese nationaliteit) en dochter [I.B.M.A.] (“[...]”, tevens houder van de Burundese nationaliteit). Hij stelde dat zijn echtgenote en kinderen zich op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud bij onze diensten nog in Kampala (Oeganda) verbleven.

Naast zijn verloofde, gaf betrokkene aan een paternale neef (“[S.]”, achternaam onbekend) te hebben die in België zou verblijven, maar betrokkene gaf zelf aan geen verdere informatie aangaande deze persoon te kunnen verschaffen. Echter zou hij wel een neef “in tweede lijn” hebben ([N.A.I]) die hij als een “grote broer” aanziet en die in Brussel (België) zou verblijven in de hoedanigheid van erkend vluchteling.

Onderzoek van de overeenkomstig artikel 15(1) van Verordening (EU) 2024/1358 verzamelde biometrische gegevens leidde tot een Duitse treffer in Eurodac. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 01.03.2023 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland, nadat hij eerder al verzoeken tot internationale bescherming had ingediend in Kroatië (dd. 02.12.2022) en Zwitserland (dd. 13.12.2022).

Op 23.06.2026 werd overeenkomstig artikel 41 een kennisgeving inzake terugname gedaan aan de Duitse autoriteiten, betreffende een geval van terugname als bedoeld in artikel 36, lid 1, punt b), van Verordening (EU) 2024/1351, in samenhang met artikel 13 van Uitvoeringsverordening (EU) 2025/2055. Op 26.06.2026 bevestigden de Duitse autoriteiten de ontvangst van de kennisgeving inzake terugname.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op 23.06.2026 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij familie heeft in België, de taal niet machtig is en geen medische verzorging kreeg omdat hij de taal niet machtig was. Daarnaast stelt betrokkene dat hij in Duitsland geïnterviewd werd in een

taal die hij niet kende, maar dat hij wel kopieën ontving van het gehoorverslag in het Engels en het Kirundi. Omwille van deze redenen verzet betrokkene zich tevens tegen een behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming door de Duitse instanties.

Artikel 16(1) van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt het volgende: "De lidstaten behandelen een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, ook aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door één enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die op basis van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, verantwoordelijk is." In artikel 16(2) werd het volgende vastgelegd: "Onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk voor de behandeling ervan." In artikel 16(3) wordt het volgende bepaald: "Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gaat de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat voort met het onderzoeken van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien een lidstaat op grond van de eerste alinea van dit lid de overdracht aan een volgens de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd geregistreerd niet kan uitvoeren, en niet kan vaststellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, wordt die lidstaat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

Artikel 36(1)b bepaalt het volgende: "De uit hoofde van deze verordening verantwoordelijke lidstaat is verplicht [...] een verzoeker, een onderdaan van een derde land of een staatloze ten aanzien van wie die lidstaat uit hoofde van artikel 16, lid 1, van Verordening (EU) 2024/1358 werd aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat, terug te nemen onder de in de artikelen 41 en 46 van deze verordening vastgelegde voorwaarden."

Verordening (EU) 2024/1351 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij als gevolg van een overdracht aan Duitsland een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd of zou worden getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen op te merken dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers om internationale bescherming de financiële middelen te verstrekken om een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Aangaande de aanwezigheid van zijn neef [A.] in België, merken we op dat de betrokkene ongehuwd en meerderjarig is. De betrokkene maakt geen deel uit van het gezin van zijn neef, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in artikel 2(8) van Verordening (EU) 2024/1351. Op basis van de elementen in het dossier stellen we vast dat een toepassing van de artikelen 23, 25, 26, 27 en 28 van Verordening (EU) 2024/1351 niet aan de orde is.

Betreffende de discretionaire clausules en de bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) 2024/1351 – de artikelen 34(1), 35(1) en 35(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 35(1), de discretionaire clausule van Verordening (EU) 2024/1351. Artikel 35(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 35(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 34(1) luidt als volgt: “Wanneer een verzoeker wegens een zwangerschap, het hebben van een pasgeboren kind, een ernstige geestelijke of lichamelijke aandoening, een zware handicap, een ernstig psychisch trauma of hoge leeftijd afhankelijk is van de hulp van een kind, broer of zus, of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er familiebanden bestonden voordat de verzoeker op het grondgebied van de lidstaten aankwam, dat het kind, de broer of zus, of de ouder, dan wel de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen, en dat de betrokken personen, na over die mogelijkheid te zijn geïnformeerd, schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.” We benadrukken dat tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent fysieke of mentale gezondheidstoestand. Er wordt geen bewijs aangebracht van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er daadwerkelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en zijn in België verblijvende neef. Verder zijn we ook niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van de betrokken personen ter zake.

De betrokkene gaf aan dat hij België als doel had en niet in Duitsland wenst te verblijven. We merken op dat het om een subjectieve keuze gaat. We wijzen er in dit verband op dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausules van Verordening (EU) 2024/1351. Het enkele feit dat de betrokkene in België wenst te verblijven, kan derhalve niet worden beschouwd als een zwaarwegende grond op basis waarvan dient te worden aangenomen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij onvoldoende werd geïnformeerd over het doen van een verzoek om internationale bescherming, benadrukken we dat er op basis van artikel 8(2) van Verordening (EU) 2024/1348 kan van worden uitgegaan dat Duitsland de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over de rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen. Daarnaast merken we op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten en de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming, zoals vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde een negatieve beslissing te hebben ontvangen in Duitsland. De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming zouden reeds door de Duitsland instanties zijn onderzocht en niet gegrond zijn bevonden. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Het enkele feit dat een voorafgaand verzoek om internationale bescherming door een andere lidstaat zou zijn afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de discretionaire clause, en toont evenmin aan dat de Duitse autoriteiten de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten en de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming, zoals vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet afdoende zouden respecteren. De betrokkene dient klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in te dienen bij de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen rechtsmiddel tegen de afwijzing van een voorafgaand in Duitsland ingediend verzoek.

Een bron over internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het mede door de 'European Council on Refugees and Exiles' (ECRE) gecoördineerde project 'Asylum Information Database' (Lena Riemer, Lea Rau en Ronith Schalast, 'Asylum Information Database – Country Report : Germany' – 2025 update, laatste update op 19.06.2026, <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/>), een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). In dit rapport wordt gesteld dat er geen meldingen van personen, die in het kader van de Dublinverordening aan Duitsland worden overgedragen en die problemen ondervinden om opnieuw toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ('There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany', pagina 86). Er wordt toegevoegd dat de kans bestaat dat verzoekers wiens verzoek finaal werd afgewezen na overdracht in detentie kunnen worden geplaatst met het oog op verwijdering ('If their application had already been rejected by a final decision, it is possible for them to be placed in pre-removal detention upon return to Germany', pagina 86). Artikel 5 van het EVRM beschermt het recht op vrijheid en veiligheid, maar staat het ontnemen van de vrijheid toe in een aantal gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure. Een van die gevallen is de vasthouding van personen waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is (artikel 5§1f). Het enkele feit dat de betrokkene na overdracht mogelijk het voorwerp kan zijn van vasthoudingsmaatregel impliceert derhalve geen schending van zijn grondrechten en vormt geen grond om van een overdracht aan Duitsland af te zien. We merken hieromtrent eveneens op dat volgens het bovenvermelde akkoord van Duitsland de betrokkene zich na overdracht dient aan te melden bij een opvangcentrum in Hamburg waaruit dient te worden begrepen dat hij niet het voorwerp zal zijn van een vasthouding. Het centrum in Hamburg fungeert als aanmeldcentrum in de deelstaat Hamburg. In dit centrum kan een verzoek om internationale bescherming worden ingediend, worden de vingerafdrukken en persoonlijke gegevens van de verzoeker geregistreerd en wordt materiële opvang voorzien (<https://www.hamburg.de/politik-und-verwaltung/behoerden/behoerde-fuer-inneres-und-sport/zentraleerstaufnahme-92126>).

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Germany' dat door de Duitse autoriteiten op 02.05.2023 werd opgesteld en op 11.06.2024 werd aangevuld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in

het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op Dublin Procedure | European Union Agency for Asylum (europa.eu) en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Duitsland worden overgedragen en wiens verzoek het voorwerp was van een finale afwijzing een volgend verzoek kunnen indienen bij de afdeling van het Federaal Bureau voor Migratie en Vluchtelingen in het opvangcentrum waar ze verbleven tijdens de behandeling van hun eerste verzoek ('Persons whose applications are considered subsequent applications are obliged to submit the subsequent application in person at the branch office of the Federal Office for Migration and Refugees assigned to the reception centre where they were obliged to reside during their previous asylum procedure', pagina 6). Hieruit kunnen we niet anders dan besluiten dat de betrokkene zal kunnen verblijven in het bovenvermelde opvangcentrum in Hamburg en daar ook een volgend verzoek zal kunnen indienen. We wensen te op te merken dat in Duitsland net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigde te weten als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor dd. 29.05.2026 geen gewag van problemen in Duitsland wat betreft opvang en huisvesting. Verzoekers hebben vanaf het indienen van hun verzoek recht op opvang. De Duitse wetgeving voorziet een opvangprocedure in 2 fasen. In eerste instantie worden verzoekers toegewezen aan een eerstelijnsopvangvoorziening ('Aufnahmeeinrichtung'), in een volgende fase en indien het onderzoek van het verzoek nog niet werd beëindigd worden ze toegewezen aan gemeenten waar ze onderdak krijgen in collectieve voorzieningen of in woningen of flats. De wet voorziet dat verzoekers maximaal 18 maanden in eerstelijnsopvangvoorzieningen kunnen blijven op uitzondering van verzoekers uit veilige landen van herkomst die gedurende de hele behandeling van hun verzoek in eerstelijnsopvangvoorzieningen dienen te verblijven. Het AIDA-rapport stelt dat de levensomstandigheden in de eerstelijnsopvangvoorzieningen kunnen verschillen en voorwerp zijn van kritiek, in bijzonder in de context van een gedwongen langer verblijf in deze voorzieningen ('The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs –especially in light of the extended obligatory stay in these facilities', pagina 189). Verder maakt het rapport gewag van een hoge bezetting in de eerstelijnsopvangvoorzieningen in bepaalde regio's wat onder meer leidt tot achterstand qua registratie en problemen qua veiligheid en privacy ('In arrival centres, the overcrowding mostly leads to backlogs in the registration procedure and conflicts among the protection seekers stemming from the lack of privacy', pagina 191). We zijn van oordeel dat dit aantoonde dat de Duitse instanties worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van de opvang van verzoekers maar niet dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Ten slotte wensen we te benadrukken dat het AIDA-rapport uitdrukkelijk stelt dat zich geen situaties voordoen waarbij verzoekers geen opvang krijgen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 188).

Tijdens een gerechtelijke procedure, zoals het indienen van een beroep tegen een afwijzing van een verzoek, kunnen verzoekers kosteloze rechtsbijstand vragen, maar het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in dergelijke context is afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep ('The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success', pagina 65). We merken op dat dit is voorzien door artikel 17 van Verordening (EU) 2024/1348.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. Hij stelt pijn aan de borst en ademhalingsproblemen te hebben. Voorts stelt betrokkene problemen te hebben aan zijn testikels en krampen te ondervinden. Hij stelt medicatie te nemen, maar de naam van zijn medicatie niet te kennen. Evenmin verkeerde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij onze diensten in de mogelijkheid medische documenten neer te leggen en zou hij niet medisch begeleid worden. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de

betrokkene een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Duitsland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Betrokkene stelt geen adequate medische bijstand verkregen te hebben in Duitsland. We stellen vast dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een land te blijven louter omdat dat land betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat, en dat zelfs de omstandigheid dat de overdracht de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een verzoeker zou kunnen beïnvloeden, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de overdracht dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn. We benadrukken dat overeenkomstig artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kan worden voorzien in de nodige maatregelen met betrekking tot de bijzondere behoeften. We wijzen er in dit verband ook nogmaals op dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.

Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausules van Verordening (EU) 2024/1351.

Het recent geactualiseerde AIDA-rapport wijdt in tegenstelling tot de in 2025 geactualiseerde versie geen apart gedeelte aan de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming. We merken op dat de in 2025 geactualiseerde versie uitdrukkelijk stelde dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd, maar dat verzoekers de eerste 36 maanden recht hebben op noodzakelijke zorgen (pagina 191). Het Duitse parlement nam in januari 2024 de zogenaamde 'wet tot verbetering van uitzettingen' ('Rückführungsverbesserungsgesetz') aan. Een van de maatregelen van deze wet was het verlengen van een wachttijd inzake gezondheidszorg van 18 maanden tot 36 maanden. De noodzakelijke zorg omvat zoals bepaald in rubriek 4(1) van de wet betreffende bijstand aan asielzoekers ('Asylbewerberleistungsgesetz', AsylbLG - Asylbewerberleistungsgesetz (gesetze-im-internet.de)) de

noodzakelijke medische en tandheelkundige behandelingen voor de behandeling van acute ziekten en pijnlijke aandoeningen, inclusief de verstrekking van geneesmiddelen en verband, evenals andere diensten die nodig zijn voor herstel, verbetering of verlichting van ziekten of de gevolgen van ziekten. Vaccinaties worden in overeenstemming met de Duitse regelgeving verstrekt voor de preventie en vroegtijdige opsporing van ziekten. Andere uitkeringen kunnen met name worden toegekend indien deze in een individueel geval onmisbaar zijn om het levensonderhoud of de gezondheid te waarborgen, of indien deze noodzakelijk zijn om aan de bijzondere behoeften van kinderen te voldoen of vereist zijn om aan een medewerkingsplicht op grond van de regelgeving te kunnen voldoen (informatieblad, pagina 4). Na een verblijf van 36 maanden hebben verzoekers onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot openbare gezondheidszorg. Het in 2025 geactualiseerde versie rapport maakt melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals een taalbarrière of administratieve plichtplegingen bij de aanvraag en afgifte van het bewijs van ziektekostenverzekering die lokaal kunnen verschillen (pagina's 192 en 193) maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van

bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Voorts merken we op dat in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van

een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kan worden voorzien in de nodige maatregelen met betrekking tot de bijzondere behoeften.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU)2024/1351.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. De bestreden beslissing betreft *"een overdrachtsbesluit waarbij de overdracht plaatsvindt in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, in het bijzonder wanneer de betrokkene wordt vastgehouden"* zoals bedoeld in artikel 2.28, §1, 4° van de RvV-wet. Bijgevolg is de urgente procedure van toepassing.

2.2. Het verzoek tot opschorting van de bestreden beslissing dient te worden beschouwd als een verzoek om, bij wege van voorlopige maatregel, de uitvoering van het overdrachtsbesluit te schorsen, zoals bedoeld in artikel 2.30 van de RvV-wet

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op: *"schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuursbesluiten. met name de artikelen 2 en 3 daarvan, alsmede van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen, en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie, alsmede de artikelen 16 en 35 van Verordening nr. 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende het beheer van asiel en migratie".*

Hij betoogt als volgt:

"Overwegende dat verzoeker aan dit gerecht voorlegt dat de opvangomstandigheden in Duitsland erbarmelijk zijn.

De tegenpartij beperkt zich er daarentegen toe te stellen dat de verzoeker, in geval van terugkeer naar Duitsland, daar geen slachtoffer zal worden van onmenselijke en vernederende behandelingen zoals verboden door artikel 3 van het EVRM, en dat hij daar aanspraak zal kunnen maken op gezondheidszorg, huisvesting,

Uit de stukken die als bijlage bij dit beroep zijn gevoegd, blijkt echter dat de door de tegenpartij beschreven levensomstandigheden duidelijk niet overeenkomen met de omstandigheden die momenteel in Duitsland heersen.

De huidige levensomstandigheden zijn duidelijk niet in overeenstemming met de menselijke waardigheid en schenden derhalve artikel 3 van het EVRM.

1. Wat de asielprocedure betreft

Overwegende dat verzoeker de nadruk wil leggen op de problemen met betrekking tot de behandeling van asielaanvragen in Duitsland.

Als bewijs hiervoor voert de verzoeker aan dat hij op Duits grondgebied een asielaanvraag heeft ingediend en daar is gebleven tot de afronding van zijn procedure.

Het gaat dus geenszins om algemene informatie, maar wel om informatie en kwesties die hem persoonlijk aangaan.

Dat het AIDA-rapport uit 2019 (update 2020) benadrukt: Er is al lang kritiek van advocaten en ngo 's dat zowel de schriftelijke instructies als de mondelinge briefings van het Federale Bureau 'nagal abstract en gestandaardiseerd' zijn'. 207 Ze worden met name niet geschikt geacht om de betekenis en inhoud van vragen tijdens interviews voldoende begrijpelijk te maken voor asielzoekers.

In het 'Memorandum ter bevordering van eerlijke en zorgvuldige asielprocedures in Duitsland', dat in november 2016 door een alliantie van 12 Duitse ngo 's werd gepubliceerd, werden verschillende tekortkomingen vastgesteld in het kader van het recht op informatie.208

Wat kwetsbare personen betreft, vermeldt het AIDA-rapport: „Advocaten hebben gemeld dat de invoering van de speciale functionarissen heeft geleid tot enige verbetering in de behandeling van „gevoelige” zaken, maar er zijn ook voorbeelden geweest van zaken waarin aanwijzingen voor trauma 's en zelfs expliciete verwijzingen naar foltering er niet toe hebben geleid dat speciale functionarissen werden geraadpleegd.161

Er is ook gemeld dat de inzet van speciale functionarissen niet automatisch leidt tot een betere kwaliteit van de verhoren. 161

Er is opgemerkt dat het BAMF lijkt te werken met een zeer beperkt begrip van 'adequate ondersteuning' voor kwetsbare groepen, 162 Zo worden in een BAMF-richtlijn voor de inrichting van opvangcentra kwetsbare groepen gedefinieerd als personen die door een speciale functionaris moeten worden ondervraagd 'na omzetting van de relevante bepalingen van de richtlijn asielprocedures in Duits recht'

Het is onduidelijk naar welke omzetting hier wordt verwezen, aangezien de wet op dit moment geen verwijzing naar het begrip „adequate ondersteuning” bevat.

Bovendien wordt in dit document geen melding gemaakt van andere procedurele waarborgen voor kwetsbare groepen.

Uit het laatste AIDA-rapport (update 2023) blijkt dat de asielzoeker, die in Duitsland al een definitieve afwijzende beslissing heeft ontvangen, onmiddellijk in detentie wordt geplaatst met het oog op terugkeer naar het land van herkomst: "Er zijn geen meldingen dat Dublin-terugkeerders moeilijkheden ondervinden bij het opnieuw aanvragen van een asielprocedure of met andere problemen worden geconfronteerd nadat zij naar Duitsland zijn overgebracht. Er bestaat geen uniforme procedure voor de opvang en verdere behandeling van Dublin-terugkeerders. Indien zij reeds asiel hadden aangevraagd in Duitsland, zijn zij doorgaans verplicht terug te keren naar de regio waaraan zij tijdens de eerdere asielprocedure in Duitsland waren toegewezen. Indien hun aanvraag reeds bij definitieve beslissing was afgewezen, is het mogelijk dat zij bij terugkeer Duitsland in detentie met het oog op uitzetting worden geplaatst."

Het is dan ook duidelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet zal worden behandeld en dat de verzoeker zonder meer naar zijn land van herkomst zal worden teruggestuurd, na eerst in voorlopige hechtenis te zijn geplaatst met het oog op uitzetting.

Dat de verzoeker bovendien heeft kunnen aangeven dat hij geen beroep heeft kunnen doen op een tolk en dat hij de vragen die hem in het kader van zijn procedure zijn gesteld, daarom niet naar behoren heeft kunnen beantwoorden.

Dat verzoeker van mening is dat zijn rechten bij de 'behandeling van zijn verzoek op geen enkele wijze zijn gerespecteerd.

Dat dergelijke omstandigheden niet als menswaardig kunnen worden beschouwd.

2. Wat betreft opvangomstandigheden in DUITSLAND

Overwegende dat uit verschillende media blijkt dat de Duitse autoriteiten door hun opvangbeleid overbelast zijn met asielaanvragen.

Dat het systeem overbelast is.

Dat dit een adequate behandeling van migranten op Duits grondgebied in de weg staat.

Dat de website respondmigration in een artikel van 15 mei 2019 schrijft: „ Having experienced first hand the varieties of accommodation facilities available to refugees in Berlin and Brandenburg and having listened to a variety of experiential accounts from asylum seekers from more than ten different countries, merkte ik op dat de leefomstandigheden die asielzoekers in Duitsland worden geboden, niet alleen in de meeste gevallen in strijd zijn met enkele mensenrechten waarop een groot deel van het asielsysteem is gebaseerd maar mogelijk ook bijdragen aan gevallen van psychische aandoeningen door mensen in depressieve toestanden te drijven, wat kan leiden tot een verhoogd gebruik van alcohol en andere harddrugs. Kortom, het is niet moeilijk om de negatieve invloed te zien die de infrastructuur van het huisvestingssysteem (waaronder de

geografische ligging van de opvangfaciliteit en de toegang tot andere mensen, gemeenschappen en voorzieningen) heeft op de geestelijke en lichamelijke gezondheid van mensen."

Wat INFO MIGRANT in 2021 vaststelt: „De daling van het internationale reisverkeer en de sluiting van grenzen, met name in het voorjaar als gevolg van de verspreiding van het coronavirus, verklaren gedeeltelijk de daling van het aantal asielaanvragen in 2020, aldus de Duitse minister van Binnenlandse Zaken, Horst Seehofer. Maar ook het Duitse migratiebeleid, dat de afgelopen vierjaar is aangescherpt, zou hier een rol in spelen, merkte de conservatieve minister op, die voorstander is van strengere grenscontroles. "

Ook andere artikelen bevestigen dat de situatie in Duitsland momenteel problematisch is.

- "Inwoners van Fürstenfeldbruck; een opvangcentrum voor vluchtelingen in de buurt van München, vertelden DW over overbevolking, vuiligheid en bureaucratische onzekerheid, wat tot ten minste één zelfmoordpoging heeft geleid. Beierse ambtenaren zeggen dat de omstandigheden adequaat zijn?" DW „Asielzoekers in 'onmenselijke' omstandigheden achtergelaten in Duits opvangcentrum" van 15 mei 2019;

- "Psychische klachten nemen zeer vaak toe onder asielzoekers, maar slechts een klein deel van deze groep krijgt de behorende diagnose en behandeling. Hoewel verschillende factoren aan deze tekortkomingen kunnen bijdragen, is er een dringende noodzaak om dit tekort systematisch aan te pakken en maatregelen in te voeren om de geestelijke gezondheidszorg voor deze risicogroep te verbeteren. »PLOS ONE 'Serious shortcomings in assessment and treatment of asylum seekers' mental health needs' 7 oktober 2020 [weblink]

Dat de tegenpartij geen rekening houdt met deze verslechtering van de situatie in Duitsland.

Gezien deze situatie heeft het land besloten zijn migratiebeleid aan te scherpen, zoals met name wordt uitgelegd door het nieuwsmiddeel „EuroNewsz": „Hoewel migranten dromen van Duitsland met zijn dynamische arbeidsmarkt en royale sociale voorzieningen, bereikt het opvangstelsel zijn grenzen: vorig jaar zijn de asielaanvragen met meer dan 50 % gestegen.

Extreemrechts, dat steeds populairder wordt, beschuldigt de regering ervan niet in staat te zijn de migratiesituatie onder controle te krijgen. Tegen deze achtergrond heeft bondskanselier Olaf Scholz: het historische besluit genomen om het migratiebeleid aan te scherpen".

Volgens het tijdschrift „L'Express" is deze problematiek inderdaad actueel en is ze nog verergerd met de komst van de conservatieve bondskanselier Friedrich Merz: „Als nieuw signaal van de aanscherping van het migratiebeleid door de conservatieve bondskanselier Friedrich Merz heeft de Duitse regering op vrijdag 18 juli 'U' door de rechter veroordeelde Afghansen uitgezet. Het initiatief werd onmiddellijk veroordeeld door de VN, die opriep tot „de onmiddellijke stopzetting van de gedwongen terugkeer van alle Afghaanse vluchtelingen en asielzoekers". Sinds zijn aantreden lijkt Friedrich Merz zich aan het hoofd te willen plaatsen van een groep Europese leiders die de opvang van asielzoekers willen beperken, terwijl extreemrechts overal op het continent terrein wint. '

Dat Duitsland doorgaat met het terugsturen van asielzoekers aan de grens ondanks dat dit door de rechtbank van Berlijn als onwettig is beoordeeld: „De Duitse minister van Binnenlandse Zaken houdt voet bij stuk. Duitsland zal doorgaan met het terugsturen van de meeste asielzoekers aan zijn grenzen, ondanks een rechterlijke uitspraak die dit omstreden beleid veroordeelt, zo maakte Alexander Pöbringer maandagavond bekend. „ Er is op basis van de vandaag gewezen rechterlijke uitspraak geen enkele reden om onze werkwijze te wijzigen ' , verklaarde de minister van Binnenlandse Zaken tegenover de pers. „We handhaven de terugsturingen; wij zijn van mening dat ze juridisch gegrond zijn", voegde hij eraan toe, waarbij hij sprak over een uitspraak die slechts betrekking had op een „individueel geval. De Duitse rechter heeft maandag echter de verscherping van het migratiebeleid van de nieuwe conservatieve bondskanselier Friedrich Merz veroordeeld door zijn beleid van terugsturing van asielzoekers aan de grens — dat al door de buurlanden werd betwist — onwettig te verklaren. Deze controversiële maatregel, waarvan sommige oppositiepartijen hebben benadrukt dat deze onverenigbaar is met de Europese regels, werd al op 7 mei ingevoerd de dag na het aantreden van de nieuwe Duitse regering " (artikel in Le Parisien van 2 juni 2025).

Dat deze situatie geenszins geruststellend is en integendeel geen enkele garantie biedt met betrekking tot de behandeling die de verzoeker te wachten staat in geval van terugkeer naar Duitsland.

Dat de verzoeker bovendien kan toelichten dat hij tijdens zijn verblijf in Duitsland dringend behoefte had aan psychologische begeleiding, zo groot was zijn leed.

Dat hij hier echter nooit gebruik van heeft kunnen maken.

Dat hem voortdurend werd herhaald dat deze begeleiding onmogelijk kon worden gerealiseerd zonder kennis van het Duits.

Dat de psychische kwetsbaarheid van de verzoeker zo groot was dat hij in een situatie van ernstige nood terecht kwam.

De beweringen van de verzoeker worden overigens bevestigd door het AIDA-rapport uit 2026, waarin het volgende wordt vermeld: „De wet beperkt de gezondheidszorg voor asielzoekers momenteel gedurende de eerste 36 maanden van hun verblijf tot gevallen van 'acute ziekten of pijn', waarbij 'de noodzakelijke medische of tandheelkundige behandeling moet worden verstrekt, met inbegrip van medicatie, verbandmiddelen en andere voorzieningen die nodig zijn voor herstel, genezing of verlichting van de ziekte, of noodzakelijke diensten om de gevolgen van ziekten aan te pakken. Bovendien moeten vaccinaties en 'noodzakelijke preventieve medische controles' worden verstrekt.' De wet bevat bovendien een speciale bepaling voor zwangere vrouwen en vrouwen die onlangs zijn bevallen Zij hebben recht op 'medische en verpleegkundige hulp en ondersteuning', waaronder hulp van een verloskundige. Daarnaast bepaalt de wet dat verdere voorzieningen kunnen worden toegekend 'indien deze in een individueel geval onmisbaar zijn om de gezondheid te waarborgen '.

Na 36 maanden hebben asielzoekers recht op sociale uitkeringen zoals vastgelegd in het Twaalfde Boek van het Sociaal Wetboek (Sozialgesetzbuch).

Dat artikel 4 van de AsylbLG („Asylbewerberleistungsgesetz“) uitsluitend voorziet in de noodzakelijke behandelingen voor acute aandoeningen, pijn, noodzakelijke geneesmiddelen en zorg in verband met zwangerschap.

Dat daarin geen algemeen recht op psychotherapie is opgenomen.

Dat de verzoeker 36 maanden zou moeten wachten voordat hij de noodzakelijke begeleiding kan ontvangen.

Dat het in dit stadium, gezien het traject van de verzoeker en zijn huidige detentie, echter onontbeerlijk is dat hij psychologische begeleiding kan krijgen.

Ten slotte moet worden benadrukt dat de neef van de verzoeker op het Belgische grondgebied verblijft, een element dat door de tegenpartij zeer beknopt is geanalyseerd.

Dat de neef van verzoeker, de heer [N.], inderdaad al vele jaren legaal op het grondgebied verblijft en in de regio Brussel woont'

Hij is woonachtig aan de [...].

In tegenstelling tot wat de tegenpartij beweert, verkeert de verzoeker wel degelijk in een afhankelijke relatie met zijn neef, die in zijn levensonderhoud voorziet en hem bijstaat bij al zijn administratieve formaliteiten.

Dat deze relatie daadwerkelijk bestaat en al langer bestaat.

Dat de verzoeker dit adres overigens aan het Bureau 'had opgegeven om bij zijn neef te kunnen verblijven.

Dat de verzoeker overigens tijdens zijn hoorzitting heeft uitgelegd dat hij zijn neef als een grote broer beschouwt.

Dat moet worden vastgesteld dat de tegenpartij zich ertoe beperkt op pagina twee van de uitspraak te vermelden dat de verzoeker een neef zou hebben, zonder echter hun privé en gezinsleven te analyseren en de uitspraak te motiveren op grond van artikel 8 van het EVRM.

De tegenpartij analyseert het gezinsleven van de verzoeker derhalve onvoldoende en schendt daarmee artikel 8 van het EVRM.

Dat al deze elementen aantonen dat de verzoeker, in geval van overbrenging naar Duitsland, een behandeling zou ondergaan die niet in overeenstemming is met de bepalingen van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat artikel 35, lid 1, van Verordening 2024/1351 bepaalt er dat, "In afwijking van artikel 16, lid 1, kan een lidstaat besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen dat een onderdaan van een

derde land of een staatloze op zijn grondgebied heeft ingediend zelfs indien deze behandeling niet onder zijn bevoegdheid valt volgens de in deze verordening vastgestelde criteria”.

Dat het derhalve, gelet op de ratio legis van Verordening 2024/1351, aan de tegenpartij was om zich bevoegd te verklaren.

Doordat de tegenpartij geen toepassing geeft aan genoemde schendt zij de bepalingen waarop het middel betrekking heeft

Dat het middel gegrond is.”

3.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt hierin verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5/2 van de Vreemdelingenwet evenals artikel 16, tweede lid en artikel 36, eerste lid, b) van de AMMR. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dat aan Duitsland toekomt nu een onderzoek van zijn vingerafdrukken aantoont dat hij op 1 maart 2023 internationale bescherming in Duitsland vroeg, dat een kennisgeving inzake terugname aan de Duitse autoriteiten werd gedaan, dat deze bevestigden voormelde kennisgeving te hebben ontvangen en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Duitsland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), waarbij wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Duitsland inzake de toegang tot opvangvoorzieningen, tot de procedure internationale bescherming en tot gezondheidszorg.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96). De gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer dienen echter een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220, EHRM, *Mohammed v. Oostenrijk*, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het Hof van Justitie stelde in het arrest *Jawo* van 19 maart 2019 (zaak C 163/17) dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk

vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 92 van het arrest).

3.4. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht. Daarbij is niet alleen gewezen op de verdragsrechtelijke verplichtingen van Duitsland, maar werd ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 23 juni 2026 en met de in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie, in het bijzonder het rapport “Asylum Information Database – Country Report Germany” – 2025 update, laatste update juni 2026 (hierna: het AIDA-rapport) waarvan verweerder een weblink verschaft en het document “Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin” opgesteld door de Duitse instanties op 2 mei 2023 aangevuld op 11 juni 2024 (hierna: het informatieblad).

3.5. Op grond van al deze informatie en na een uitgebreide motivering is verweerder tot de volgende conclusie gekomen:

“Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.”

Het komt aan verzoeker toe om de analyse van verweerder met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

3.6. Onder het kopje “1. Wat de asielprocedure betreft” citeert verzoeker uit “het AIDA-rapport uit 2019 (update 2020)”. In dit citaat kan onder meer worden gelezen over tekortkomingen inzake het recht op informatie voor verzoekers om internationale bescherming. Voor wat betreft kwetsbare verzoekers kan erin worden gelezen dat niet steeds gespecialiseerde functionarissen worden aangesteld voor het persoonlijk onderhoud en dat het *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* (BAMF) lijkt te werken met een beperkt begrip van adequate ondersteuning voor kwetsbare groepen. Vervolgens citeert verzoeker uit “het laatste AIDA-rapport (update 2023)” waaruit volgens hem blijkt dat een afgewezen verzoeker in Duitsland onmiddellijk in detentie wordt geplaatst met het oog op terugkeer naar het land van herkomst (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift). Hij besluit dat het duidelijk is dat zijn verzoek om internationale bescherming niet zal worden behandeld in Duitsland, dat hij er in “*voorlopige hechtenis*” zal worden geplaatst en zonder meer naar zijn land van herkomst zal worden teruggestuurd. Verder voert hij aan dat hij “*heeft kunnen aangeven dat hij geen beroep heeft kunnen doen op een tolk en dat hij de vragen die hem in het kader van zijn procedure zijn gesteld, daarom niet naar behoren heeft kunnen beantwoorden*” waardoor hij van mening is dat zijn rechten bij de behandeling van zijn verzoek in Duitsland niet zijn gerespecteerd. Volgens verzoeker kunnen “*dergelijke omstandigheden*” niet als menswaardig worden beschouwd.

3.7. De Raad wijst erop dat verzoeker door citaten weer te geven uit verouderde AIDA-rapporten en met zijn betoog dat hij in Duitsland onmiddellijk in detentie zal worden geplaatst zonder een behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming voorbijgaat aan volgende concrete overwegingen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing:

- In het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen meldingen zijn van personen die problemen ondervinden om opnieuw toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming na overdracht aan Duitsland (“*There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany*”, pagina 86).

- Volgens het akkoord van Duitsland kan verzoeker zich na overdracht aanmelden bij een opvangcentrum in Hamburg waaruit dient te worden begrepen dat hij niet het voorwerp zal zijn van een vasthouding. Het centrum in Hamburg fungeert als aanmeldcentrum in de deelstaat Hamburg. In dit centrum kan een verzoek om internationale bescherming worden ingediend, worden de vingerafdrukken en persoonlijke gegevens van de verzoeker geregistreerd en wordt materiële opvang voorzien (<https://www.hamburg.de/politik-und-verwaltung/behoerden/behoerde-fuer-inneres-und-sport/zentraleerstaufnahme-92126>).

- In het informatieblad kan worden gelezen dat verzoekers die aan Duitsland worden overgedragen en wiens verzoek het voorwerp was van een finale afwijzing, een volgend verzoek kunnen indienen bij de afdeling van

het Federaal Bureau voor Migratie en Vluchtelingen in het opvangcentrum waar ze verbleven tijdens de behandeling van hun eerste verzoek ("Persons whose applications are considered subsequent applications are obliged to submit the subsequent application in person at the branch office of the Federal Office for Migration and Refugees assigned to the reception centre where they were obliged to reside during their previous asylum procedure", pagina 6). Hieruit kan worden besloten dat verzoeker zal kunnen verblijven in het opvangcentrum in Hamburg en daar ook een volgend verzoek zal kunnen indienen. Er kan hierbij worden opgemerkt dat in Duitsland net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigde te weten als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

3.8. Verzoeker doet geen afbreuk aan voormelde overwegingen die concreet van toepassing op zijn geval door te citeren uit verouderde landeninformatie.

3.9. Waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud in Duitsland geen beroep heeft kunnen doen op een tolk waardoor hij de vragen die hem werden gesteld niet naar behoren heeft kunnen beantwoorden, merkt de Raad op dat hij deze verklaring op geen enkele wijze onderbouwt. Verzoeker toont met deze bewering allerm minst aan dat zijn rechten bij de behandeling van zijn verzoek niet zijn gerespecteerd. Bovendien kan in het AIDA-rapport worden gelezen dat de aanwezigheid van een tolk tijdens het persoonlijk onderhoud in Duitsland wettelijk verplicht is (p. 57). Verzoeker brengt geen objectieve recente informatie aan die doet besluiten, zoals verweerder aangeeft, dat de Duitse autoriteiten *"de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in de Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd of zou worden getoetst"*.

3.10. Verweerder kan verder worden gevolgd waar hij vaststelt: *"De betrokkene dient klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in te dienen bij de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen rechtsmiddel tegen de afwijzing van een voorafgaand in Duitsland ingediend verzoek."*

3.11. Onder het kopje *"2. Wat betreft de opvangomstandigheden in DUITSLAND"* verwijst verzoeker naar nieuwsberichten van 2019, 2020 en 2021 om te besluiten dat het opvangsysteem in Duitsland overbelast is. Hij stelt dat *"dit een adequate behandeling van migranten op Duits grondgebied in de weg staat"* en verwijst verweerder *"met deze verslechtering van de situatie"* geen rekening te hebben gehouden.

3.12. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ niet heeft aangegeven in Duitsland problemen te hebben ondervonden met betrekking tot opvang. Zo blijkt uit het document *"Verklaring DVZ"* dat verzoeker expliciet werd gevraagd *"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming [...] zouden rechtvaardigen?"*. Waarop hij antwoordde: *"[...] DE: ik had er pas drie jaar later mijn interview en ook als je er de taal niet spreekt word je er niet geholpen en wil de dokter je niet helpen"* (punt 39).

3.13. Verder blijkt uit het AIDA-rapport, dat er zich geen situaties voordoen waarbij verzoekers geen opvang krijgen wegens een gebrek aan plaatsen (p. 188). Verweerder is verder niet blind gebleven voor de uitdagingen waarmee de Duitse instanties worden geconfronteerd op het vlak van opvangomstandigheden zoals deze blijken uit het AIDA-rapport. Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

"Het AIDA-rapport stelt dat de levensomstandigheden in de eerstelijnsopvangvoorzieningen kunnen verschillen en voorwerp zijn van kritiek, in bijzonder in de context van een gedwongen langer verblijf in deze voorzieningen ('The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs –especially in light of the extended obligatory stay in these facilities', pagina 189). Verder maakt het rapport gewag van een hoge bezetting in de eerstelijnsopvangvoorzieningen in bepaalde regio's wat onder meer leidt tot achterstand qua registratie en problemen qua veiligheid en privacy ('In arrival centres, the overcrowding mostly leads to backlogs in the registration procedure and conflicts among the protection seekers stemming from the lack of privacy', pagina 191). We zijn van oordeel dat dit aantoont dat de Duitse instanties worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van de opvang van verzoekers maar niet dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Ten slotte wensen we te benadrukken dat het AIDA-rapport uitdrukkelijk stelt dat zich geen situaties voordoen waarbij verzoekers geen opvang krijgen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 188)."

3.14. Voormelde informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in bepaalde opvangcentra van een dergelijk niveau zijn dat zij de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid of een minimum niveau aan hardheid bereiken om aan te nemen dat een overdracht van verzoeker aan Duitsland problematisch zou zijn in het licht van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont door het voegen van verouderde landeninformatie het tegendeel niet aan.

3.15. Verzoeker toont dit ook niet aan met zijn erop volgend betoog dat de Duitse autoriteiten hebben besloten het migratiebeleid aan te scherpen waarbij hij blijkens de inventaris citeert uit volgende persberichten: *“Artikel van Euro News getiteld „Duitsland beperkt de opvang van migranten: politieke strategie of noodzaak?” [weblink]”* en *“Artikel uit het tijdschrift „L'Express“ van 19 juli 2025, getiteld „Duitsland wil het voortouw nemen in een nieuw Europees immigratiebeleid [weblink]”* (stukken 4 en 5 gevoegd bij het verzoekschrift). In deze citaten kan onder meer worden gelezen dat het opvangsysteem in Duitsland zijn grenzen bereikt, dat werd beslist het migratiebeleid aan te scherpen, dat veroordeelde Afghanen werden uitgezet en dat de Duitse bondskanselier opvang van asielzoekers wenst te beperken. Echter werd eerder in dit arrest reeds vastgesteld dat er zich heden in Duitsland geen situaties voordoen waarbij verzoekers geen opvang krijgen. Bovendien kreeg verzoeker reeds een opvangcentrum toegewezen waarnaar hij zich kan begeven na overdracht. Verder is verzoeker geen veroordeelde Afghaan zodat deze informatie in zijn geval niet dienstig is. Voor wat betreft verzoekers citaat uit *“Artikel uit Le Parisien van 2 juni 2025 met de titel „Ondanks een rechterlijke uitspraak blijft Duitsland asielzoekers aan de grenzen terugsturen”* (stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift) dat handelt over het terugsturen van asielzoekers aan de grens wijst de Raad erop dat dit niet verzoekers geval betreft. Hij zal immers worden overgedragen in het kader van de AMMR en zal niet aan de grens terechtkomen.

3.16. Vervolgens voert verzoeker aan dat hij in Duitsland verstoken bleef van psychologische begeleiding terwijl hij hier dringend behoefte aan had. Hij stelt dat hem werd gezegd dat deze begeleiding onmogelijk kon worden gerealiseerd zonder kennis van het Duits. Verzoeker verklaart dat hij hierdoor in een noodsituatie terechtkwam. Ter ondersteuning van zijn betoog citeert hij uit het AIDA-rapport (stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker besluit hieruit: *“Dat artikel 4 van de AsylbLG („Asylbewerberleistungsgesetz“) uitsluitend voorziet in de noodzakelijke behandelingen voor acute aandoeningen, pijn, noodzakelijke geneesmiddelen en zorg in verband met zwangerschap. Dat daarin geen algemeen recht op psychotherapie is opgenomen. Dat de verzoeker 36 maanden zou moeten wachten voordat hij de noodzakelijke begeleiding kan ontvangen. Dat het in dit stadium, gezien het traject van de verzoeker en zijn huidige detentie, echter onontbeerlijk is dat hij psychologische begeleiding kan krijgen.”*

3.17. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaart psychische problemen te hebben maar geen enkel (medisch) document voorlegt dat deze problemen kan staven. Hij verklaarde verder tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ moeilijkheden te hebben met ademen, pijn aan zijn borst te hebben, te kampen met problemen op het niveau van zijn testikels en krampen te hebben aan zijn knie tot aan zijn anus (punt 38). Ook hiervan legt hij geen enkel begin van bewijs voor. Er is dan ook in eerste instantie niet aangetoond dat verzoeker kampt met dermate ernstige gezondheidsproblemen dat deze een overdracht naar Duitsland in de weg zouden staan.

3.18. Uit rechtspraak van het Hof van Justitie, waarnaar ook verweerder verwijst in de besteden beslissing, volgt dat vooraleer een overdracht niet kan doorgaan omdat het een schending van artikel 4 van het Handvest zou kunnen inhouden, er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van verzoeker (arrest CK tegen Slovenië, C-578/16 PPU, van 16 februari 2017). In casu is dit niet het geval. De Raad wijst er tevens op dat er zich in het administratief dossier een *“Medisch attest bijlage II (Paposhvili)”* bevindt opgesteld op 10 juli 2026 waarin de centrumarts vaststelt: *“Er zijn geen medische redenen om aan te nemen dat de uitvoering van de beslissing de betrokkene zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM”*. Verweerder kan dan ook worden gevolgd waar hij besluit:

“Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale

bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Duitsland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.”

3.19. Ook volgt de Raad verweerder waar hij vaststelt dat ook al worden in het AIDA-rapport enkele belemmeringen aangehaald, dit niet inhoudt dat er geen toegang zou zijn tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming. Te meer uit het AIDA-rapport blijkt dat de toegang tot gezondheidszorg in de eerste 36 maanden wel wordt beperkt tot de noodzakelijke behandeling voor acute aandoeningen of pijn, maar eveneens dat Duitse arbeidsrechtbanken hebben geoordeeld dat die bepaling breed moet worden geïnterpreteerd in lijn met de Duitse grondwet (p. 205).

3.20. Tot slot betoogt verzoeker dat hij wel degelijk afhankelijk is van zijn in België verblijvende neef die voorziet in zijn levensonderhoud en hem bijstaat bij zijn administratieve formaliteiten. Verzoeker wijst erop dat *“deze relatie daadwerkelijk bestaat en al langer bestaat”*, dat hij het adres van zijn neef doorgaf aan *“het Bureau”* om bij hem te kunnen verblijven en dat hij heeft uitgelegd dat hij hem als een grote broer beschouwt. Verzoeker verwijt verweerder zijn gezinsleven met zijn neef niet te hebben geanalyseerd en niet te hebben gemotiveerd op grond van artikel 8 van het EVRM.

3.21. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94; EHRM), met name ouders en hun (minderjarige) kinderen. Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

3.22. De Raad stelt vast dat verzoeker geen objectieve elementen of documenten aanbrengt die aantonen dat hij afhankelijk is van zijn in België verblijvende neef zodat hij een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aantoonst.

3.23. Voorts stelt de Raad vast dat verweerder blijkens de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van verzoekers neef in België en zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ hieromtrent. Verzoeker brengt niets aan dat volgende motieven aan het wankelen brengt:

“Aangaande de aanwezigheid van zijn neef [A.] in België, merken we op dat de betrokkene ongehuwd en meerderjarig is. De betrokkene maakt geen deel uit van het gezin van zijn neef, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in artikel 2(8) van Verordening (EU) 2024/1351. Op basis van de elementen in het dossier stellen we vast dat een toepassing van de artikelen 23, 25, 26, 27 en 28 van Verordening (EU) 2024/1351 niet aan de orde is.

Betreffende de discretionaire clausules en de bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) 2024/1351 – de artikelen 34(1), 35(1) en 35(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 35(1), de discretionaire clausule van Verordening (EU) 2024/1351. Artikel 35(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 35(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 34(1) luidt als volgt: “Wanneer een verzoeker wegens een zwangerschap, het hebben van een pasgeboren kind, een ernstige geestelijke of lichamelijke aandoening, een zware handicap, een ernstig psychisch trauma of hoge leeftijd afhankelijk is van de hulp van een kind, broer of zus, of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er familiebanden bestonden voordat de verzoeker op het grondgebied van de lidstaten aankwam, dat het kind, de broer of zus, of de ouder, dan wel de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen, en dat de betrokken personen, na over die mogelijkheid te zijn geïnformeerd, schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.” We

benadrukken dat tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent fysieke of mentale gezondheidstoestand. Er wordt geen bewijs aangebracht van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er daadwerkelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en zijn in België verblijvende neef. Verder zijn we ook niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van de betrokken personen ter zake.”

3.24. Gelet op het voorgaande kan verweerder worden gevolgd waar hij besluit:

“Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU)2024/1351.”

3.25. Een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is niet aangetoond. Noch blijkt een schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 35 van het AMMR en artikel 16 van de AMMR.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
N. VERBRUGGHE,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

M. CLAES